

JÁNOSA ESZTER

Akcentus**Jánosa Eszter**

(Celldömölk, 1989):
az ELTE Irodalomtudományi Doktori Iskolájának doktorjelöltje, Londonban él. Versei a *Parnasszusban*, a *Jelenkorban*, a *Vigiliában* és a *Pannonhalmi Szemlében* jelentek meg. Kritikáit és tanulmányait a *Literatura*, az *Alföld*, a *Jelenkor* és az *Új Forrás* adta közre.

Keresed a szavakat, de hiába. Folyton kicsúsznak a szádon.
Mindig azt a nyelvet beszéled, amit nem értenek.
Agyad az állandó fordítás nagyüzeme, ahol több műszakban dolgoznak a munkások, és nem pihennek a gépek.

Anyanyelv. Veled sohasem volt könnyű.
Mindig jobban szeretted a férfiakat.

A rokonok egymás szavába vágnek, mindenki egyszerre beszél,
egyre hangosabban, és te nem jutsz szóhoz.
Otthon vagy. Nem tudod, mit kellene mondani ilyenkor.
Hibát jelez a gép, a fordítás elcsúszik, elárul.

Hiányoznak a tágas tereid, hiányzik a sodródás könnyűsége.
A víz alatt visszafojtott lélegzettel embrió-pózba
húzod össze magad. A levegő hiánya majd méri az időt.

Társaságban persze felettébb kínos az ilyesmi. Inkább játszol.
Más nyelv mást mutat belőled, sorra próbálsz a jelmezeket.
Itt annyira feltűnő vagy, hogy talán észre sem vesznek.
Túl sok a színes álruha, a fátyolként lebbenő akcentus.

Körülötted folyton beszélnek, ismeretlen nyelvek morajlása ringat.
A hangokon néha átfúj a szél, máskor sötétben sűrűsödnek zenévé.
Méhzümmögés, suhogás, zsongás, vízcsobogás, zizegés, kattogás
és felrebbenő nevetések. Hozzászoksz, hogy nem érted.
Magsüketít, mint a tenger zúgása a füledhez tartott kagylóban.

Néha ebben hallasz meg egy hangot, a te nyelvedet,
és nem bírod elviselni az áttetszőségét.

Jánosa Eszter egy légitársaságnál dolgozik. Doktori disszertációját Tandori Dezső rajzverseiről írja. Gyerekként hosszú ideig lakott Győrben, a Péterfy Sándor Evangélikus Oktatási Központ diákja volt.

Self-isolation

A kontinens határai lezárultak, megállt a légi közlekedés.
Ami illékony volt, most megszilárdult. Nincs változás,
minden ugyanúgy van, csak mintha kevesebb lenne a levegő.

Vagy már elfelejtettük, hogyan kell lélegezni? Én benned,
te bennem, én benned, te bennem, én benned. A fuldoklás
adja tudunkra, hogy a köztünk lévő térnek is teste van.

Folyton mozognak benne a lények, akik megszegik a szabályokat.
Kérdezném, kik vagytok, honnan jöttök? Azt mondják, otthonról
repülnek hazafelé, de inkább úgy tűnik, hogy örökre eltévedtek.

A sziget ilyenkor igyekszik távolságot tartani. Partjai őrzik
egy elválás nyomát, de oda nincs visszatérés. Sohasem volt meg
az a hely, a meredek sziklák vonala mégis egyre hátrál.

Lassan pusztítja a hullámverés. Egy ideig ellenáll, aztán egy része
a tengerbe omlik. A határai így mindig veszélyesek, de ki ne
vágyna arra, hogy egy éles peremről a semmibe lógassa a lábát?

Távol és közel itt mindig egymásba omlik. Ettől szédülni kezdek,
és te hagyd, hogy elcsússzak. Csak később nézek vissza rád, sokkal
később. Akkor már elég messze vagy ahhoz, hogy ne érhesz hozzám.

